

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/47/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7815208678
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7815208678.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému H. G., U.. X.XX.XXXX, L. D., A. XXX, o zaplatenie 332,48 eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 9C/286/2015-69 z 3.11.2017 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výroku II., ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výroku III. o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 204,70 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 30.9.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietla a III. priznáva žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 24 % zo strany žalovaného s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

2. V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobkyňa žalobou, podanou uňho 7.8.2015 domáhala a ako ju skutkovo a právne odôvodnila, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril a aké dokazovanie vykonal. Citoval znenie § 52 ods.1,2,3,4, § 53 ods.1 prvej vety Občianskeho zákonníka, § 9 ods.1,2, § 11 ods.1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a uzavrel, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola 7.4.2014 uzavretá úverová zmluva č. 0000000000116389, v zmysle ktorej zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 1 000,00 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 24 anuitných splátkach vo výške 50,73 eur. Celková čiastka, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi, ktorá je tvorená súčtom výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom bola dohodnutá na 1 317,52 eur. Úroková sadzba predstavuje 19,9 % p.a., ročná percentuálna miera nákladov 36,82 % a priemerná RPMN 46,30 %, že úverová zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení a neriadi sa režimom Obchodného zákonníka, že úverová zmluva je v rozpore s § 9 ods.2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V úverovej zmluve je totiž uvedená výška anuitnej splátky 50,73 eur a je tam uvedený počet splátok 24. Z uvedeného však nevyplýva, aká je výška splátok istiny, splátok úrokov a aká je výška splátok ďalších poplatkov. Žalobkyňa totiž do predmetnej úverovej zmluvy uviedla iba celkovú splátku, z ktorej nie je možné zistiť jej jednotlivé zložky. Z uvedeného je zrejmé že poskytnutý spotrebiteľský úver sa v súlade s citovaným § 11 ods.1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v úverovej zmluve chýbajú náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Ďalej uviedol, že sa oboznámil s prehľadom čerpania úveru a splácania úveru žalovaným, z ktorého zistil, že žalovaný čerpal úver v sume 1 000,- eur a v splátkach uhradil celkom 795,30 eur. Po zohľadnení žalovaným uhradenej časti úveru činí neuhradený zostatok úveru 204,70 eur, preto zaviazal žalovaného k zaplateniu tejto sumy a v prevyšujúcej časti

žalobu ohľadom istiny zamietol. Dlhú sumu zaviazal žalovaného zaplatiť s 5 % zákonným úrokom z omeškania ročne v súlade s § 517 ods. 2 O. z. a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. v platnom znení, a to od 30.9.2017 (t. j. odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby s prílohami žalovanému) do zaplatenia, keďže žalobca v konaní dostatočne nepreukázal, že výzvu na plnenie resp. úhradu dlžnej sumy doručil žalovanému pred týmto dátumom, a preto žalobu o zaplatenie úrokov z omeškania v prevyšujúcej časti zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods.2 CSP (jeho znenie citoval), a keďže žalobkyňa bola v konaní úspešná na 62 % v pomere k celku a žalovaný na 38 % v pomere k celku, z čoho vyplýva, že po odpočítaní úspechu žalovaného od úspechu žalobkyne, žalobkyňa má právo na pomernú náhradu trov konania vo výške 24 % celkových trov konania, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

3. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa vo výroku, ktorým súd zamietol žalobu a priznal jej náhradu trov konania 24%. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol nasledujúce argumenty: 1. zistil, že vyššie uvádzaná úverová zmluva je v rozpore s § 9 ods.2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V úverovej zmluve je totiž uvedená výška anuitnej splátky 50,73 eur a je tam uvedený počet splátok 24. Z uvedeného však nevyplýva, aká je výška splátok istiny, splátok úrokov a aká je výška splátok ďalších poplatkov. S uvedenými argumentmi súdu sa nestotožňuje a považuje rozhodnutie za nesprávne a odôvodňuje odvolanie tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods.1 písm. h) C.s.p.). K tvrdeniu súdu, že v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods.2 písm. k) (podľa aktuálnej právnej úpravy písm. l), uvádza: Písm. l) výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov - V zmysle bodu 1.1. zmluvy o Pôžičke banka poskytne klientovi peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach Prima banka Slovensko, a. s. (ďalej len „VOP“), ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj všeobecné obchodné podmienky banky (VOP), a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú vo VOP. - výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy nasledovne: Výška anuitnej splátky 50,73 eur, Termín splatnosti 1. anuitnej splátky 28.4.2014, Počet anuitných splátok 24, Periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky - Mesačne, v 27. deň kalendárneho mesiaca. Splácanie anuitným spôsobom (formou konštantnej anuity) znamená, že úver je splácaný v pravidelných mesačných splátkach. Výška každej splátky úveru (anuita) je rovnaká (s výnimkou poslednej splátky) a skladá sa z časti splátky istiny úveru (amortizácia úveru) a časti pripadajúcej na platbu riadnych úrokov z úveru. Pomer výšky istiny a riadnych úrokov sa v priebehu splácania úveru mení. Poslednou splátkou úveru sa splatí zostatok úveru aj so zvyšným príslušenstvom. Ak by splatnosť ktorejkoľvek splátky pripadla na deň, ktorý nie je pracovným dňom, posúva sa splatnosť tejto splátky na najbližší nasledujúci pracovný deň. Z uvedeného teda vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Informáciu, že splácanie spotrebiteľského úveru prebieha formou mesačných anuitných splátok a že rozdelenie splátok na istinu a úroky úveru obsahuje amortizačná tabuľka, banka klientovi poskytuje už v rámci poskytovania informácií pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Anuita a anuitné splácanie je definované ako pravidelné (periodické) plynutie pevne stanovených platieb počas určitej špecifikovanej doby. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká. Skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku. Výška anuitnej splátky sa nemení. Plynulé sa mení výška a pomer istiny a úroku. Z toho vyplýva, že na začiatku úverového vzťahu najväčší podiel celej splátky bude tvoriť úrok a naopak na konci bude najväčší podiel splátky predstavovať istina, čiže každou ďalšou splátkou sa splácaný úrok znižuje a splácaná istina sa zvyšuje. - výška, počet a termíny splátok iných poplatkov - Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejma už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP, a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. Zároveň, termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou Sadzobníka, a ktoré stanovujú, kedy je ktorý poplatok splatný. - prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým

nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Upriamila pozornosť na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti L. R., v zmysle ktorého: 1.) Článok 10 ods.1,2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“) v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že: - zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods.2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Z uvedeného vyplýva, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch nemusia byť nevyhnutne uvedené v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach (ďalej aj ako „VOP alebo „OP“) alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. 2.) Článok 10 ods.2 písm. h) (výška, počet a frekvencia splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia) a písm. i) (právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy) smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods.1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Uvedeným výrokom Európsky súdny dvor jednoznačne potvrdil, že banka na spôsob uvádzania týchto povinných náležitostí úverovej zmluvy nazerá správne a rozsah, v akom jednotlivé náležitosti uvádza, je pre spotrebiteľa postačujúci pre posúdenie rozsahu jeho záväzku. Povinnou náležitosťou úverovej zmluvy teda nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok na časť pripadajúcu na istinu, úroky a iné poplatky, a zároveň, štát ani nemôže zákonom upraviť povinnosť pre veriteľov takúto presný rozpis v zmluve uvádzať. 3.) Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 (výška, počet a frekvencia splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, ako povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere) sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Poukázala aj na aktuálnu judikatúru, konkrétne na uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 12Co/149/2016-60 z 15.2.2017, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietavej časti, keď okresný súd konštatoval, že spotrebiteľský úver musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, inak sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako rozhodol aj Krajský súd v Trenčíne uzneseniami č.k. 6Co/68/2017-46 zo dňa 28.2.2017 a čk. 6Co/84/2017-57 zo dňa 28.3.2017, ktorými tiež poukázal na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. c/a L. R.. Súd vyslovil názor, že úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nebolo povinnosťou veriteľa, vzhľadom na to, že si strany dojednali fixné anuitné splátky, obsahujúce ako splátku istiny, tak aj splátku úrokov, špecifikovať v zmluve samostatne údaj o výške, počte a termínoch splátok úrokov resp. pripájať k zmluve amortizačnú tabuľku. Záver okresného súdu, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov výlučne v dôsledku absencie tohto jediného údaju, nie je opodstatnený a dôvodný. Krajský súd v Trenčíne v uznesení čk. 6Co/310/2017-109 z 14.8.2017, že právny záver súdu, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, nie je možné akceptovať. Účelom zákona č. 129/2010 Z.z. bolo prebrať do slovenského právneho poriadku smernicu EP a R 2008/48/ES z 23.4.2008 a poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, podľa ktorého čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl.22 ods.1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej úprave. Úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť podľa § 9 ods.2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a záver okresného súdu o bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru výlučne v dôsledku absencie tohto jediného údaju nie je opodstatnený a dôvodný. Krajský súd v Prešove uznesením čk. 9Co/68/2017-76 z 24.10.2017 zrušil rozsudok v napadnutom zamietavom výroku a vec vrátil súdu prvej inštancie, a to s poukazom na rozsudok 14/83 Súdneho dvora Európskej únie Sabine Von Coloson a Elisabeth Kamann v Land Nordrhein- Westfalen, podľa ktorého pri aplikácii vnútroštátneho práva majú národné sudy povinnosť interpretovať svoje vlastné národné právo vo svetle textu a účelu Smernice tak, aby bol dosiahnutý výsledok, na ktorý odkazuje

a s poukazom na čl. 10 bod 1 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/EHS z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, účelom ktorej je harmonizácia (bod 9 preambuly), podľa ktorého zmluva o úvere ma obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Uviedol, že odpoveď na výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v zmysle účelu a textu Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES dal Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. /Klára Bíróová, v rámci písomného vyjadrenia k tomuto konaniu pritom Slovenská republika listom z 11.5.2015 zn. OO26O/OS/2015/AC uviedla, že relevantné znenie zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Súd prvej inštancie, ako z dôvodov jeho rozhodnutia vyplýva, sa nezaoberal výkladom § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. vo svetle textu a účelu Smernice 2008/48 ES, pričom ide o jeho povinnosť, ako to uviedol Súdny dvor Európskej únie v rozsudku 14/83, čím je rozhodnutie súdu prvej inštancii v zamietavej časti nezrozumiteľným. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením čk. 16Co/433/2016-122 zo 20.9.2017 zrušil rozsudok okresného súdu v zamietajúcom výroku citoval, čo uviedol, že z hľadiska výkladu § 9 ods.2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. nie je možné vyvodiť. Podľa nej je nesporné, že zmluva obsahuje údaje o výške, počte a termínoch anuitnej splátky v bode 1.2. V tabuľke zmluvy sa prehľadne a zrozumiteľne nachádzajú tieto údaje, a tak žiadny spotrebiteľ nemôže mať pochybnosti o tom, v akej výške a kedy bude poskytnutý úver splácať. Podľa jej názoru účelom a cieľom zák. č. 129/2010 Z.z. v časti týkajúcej sa dotknutej náležitosti nebola tá skutočnosť, aby bol spotrebiteľ informovaný v číselnom vyjadrení o tom, čo sa zo splátky započítava na istinu, úrok, úrok z omeškania a poplatky. V dôvodovej správe k § 9 ods.2 písm. k) dotknutého zákona zákonodarca uviedol, že spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti zo zmluvy. Údaj o skladbe splátky: Zo zmluvy je zrozumiteľne jasné, splátka vo výške 50,73 eur pozostáva z poplatku za správu úverového účtu vo výške 0,00 eur, poplatku za poistenie vo výške 1,24 eur, z úroku 19,90 % ročne (tj. 1,658 % mesačne), je pochopiteľné, že zvyšok tvorí istina. Uvedené mohla poskytnúť žalovanému aj v takom vyjadrení, aby niektoré z týchto údajov neboli uvedené v percentuálnom vyjadrení, avšak kedykoľvek bol ochotný poskytnúť ich v písomnej forme na základe žiadosti žalovaného a bezplatne. Žalovaný takú žiadosť jej neadresoval, ale namiesto toho si svoj záväzok nesplnil, vedomý si toho, že mu poskytla úver vo výške 1000 eur. Žalovaný nepochybnil poskytnutie úveru. Žalovaný sám, dobrovoľne vstúpil do zmluvného vzťahu s ňou a podpísal zmluvu, z ktorej nepochybne a zrozumiteľne vyplývalo, čo má jej vrátiť (celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť), kedy má tak urobiť (splatnosť splátky), v akej výške (splatnosť mesačnej splátky) a ako dlho má tak robiť (splatnosť úveru). Bol zrozumiteľne informovaný o svojich povinnostiach a nebola porušená žiadna zásada občianskoprávných vzťahov. Upriamila pozornosť súdu aj na Informáciu odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18.4.2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti L. R.O., ktorá je zverejnená na internetovej stránke NBS. Uvedené stanovisko predstavuje právny názor odboru ochrany finančných spotrebiteľov a tento právny názor bude uplatňovaný NBS pri vybavovaní podaní finančných spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní. NBS uvádza, že vo svetle rozsudku vo veci C-42/15 nemožno podľa smernice 2008/48 v rámci náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúcej sa údajov o výške, počte a termíne splátok osobitne ku každej položke - istine, úroku, poplatkom v zmluve o spotrebiteľskom úvere žiadať presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach (t.j. istina - úrok - poplatky). Pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 písm. l) hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, bude NBS pri vybavovaní podaní spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní uplatňovať výklad, v zmysle ktorého sa týmto neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky. NBS ďalej uvádza, že ani dôvodová správa k predmetnému ustanoveniu zákona o spotrebiteľských úveroch nenaznačuje, že by zákonodarca mal uvedeným ustanovením v úmysle sprísniť požiadavku zakotvenú v smernici 2008/48, keď uvádza: „spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere". Slovenská republika v rámci písomného vyjadrenia k tomuto konaniu listom z 11.5.2015 značka 00260/Qs/2015/AC uviedla, že relevantné znenie zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky." (citované z uznesenia Krajského súdu v Prešove čk. 9Co/87/2016-75 z 2.5.2017). Úverový vzťah je potrebné

posúdiť podľa zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23.4.2008. Súdny dvor EÚ v rozsudku 14/83 Von Colson and Kamann v Land Nordrhein-Westfalen uviedol, že pri aplikácii vnútroštátneho práva majú národné sudy povinnosť interpretovať svoje vlastné národné právo vo svetle textu a účelu smernice tak, aby bolo dosiahnutý výsledok, na ktorý odkazuje. Poukázala aj na už schválený vládny návrh zákona z 12.10.2017, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, podľa ktorého s účinnosťou od 15.12.2017 dôjde k zmene ustanovenia týkajúce sa podstatnej náležitosti zmluvy. Z dôvodovej správy: Legislatívno-technická úprava v nadväznosti na zabezpečenie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "smernica 2008/48/ES") aj v spojitosti s úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v § 9 ods.2. Vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté z dôvodu záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./L. R.. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods.1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice." Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v čl. 10 ods.2 písm. u) smernice 2008/48/ES, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57 predmetného rozsudku. Ustanovenie čl. 10 ods.2 písm. u) smernice 2008/48/ES by sa nemalo podľa bodu 58 rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Ak by predmetné ustanovenia ponechali v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou. Súčasne zákon neobmedzuje veriteľa v tom, aby nad rámec zákona dohodol so spotrebiteľom doplnenie ustanovení, ktoré pomáhajú spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku. V záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií. Veriteľ môže do zmluvy uviesť aj ďalšiu informáciu, napr. odplatu pre daný spotrebiteľský úver. K rozhodnutiu súdu o náhrade trov konania uviedla - vzhľadom na podané odvolanie v časti zamietnutého nároku napáda aj rozhodnutie súdu o náhrade trov konania a žiada priznať ich náhradu v rozsahu 100 %. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má za to, že jej odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

4.Rozsudok, okrem výroku II. a III., nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebol vo výroku I. v odvolacom preskúmaný.

5.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a zistil, že súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nesprávne hodnotil dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne hodnotenie dôkazov vyústilo do nesprávneho zistenia skutkového stavu, preto rozsudok podľa § 389 ods.1 písm. c) zrušil a podľa § 391 ods.1 CSP vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

6.Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na

základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

7.Súd, pokiaľ zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, čo je zrejme aj zo skutočností uvedených v odvolaní, ktoré odvolací súd považuje v celom rozsahu za opodstatnené.

8.Súd neprihliadol na Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len SD EÚ) z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíroovej, v ktorom je podaný výklad čl.10 ods.1,ods.2 písm. h) a i) a čl.22 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, a z ktorého bolo potrebné vychádzať aj pri aplikácii právnych predpisov, podľa ktorých vec tiež posúdil.

9.Pokiaľ ide o povinnosť súdu vychádzať pri rozhodovaní o nárokoch zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere z eurokonformného výkladu príslušných ust. vnútroštátnych právnych predpisov podaného v uvedenom rozsudku SD EÚ, odvolací súd odkazuje v celom rozsahu na vyčerpávajúce odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo 146/2017 z 22.2.2018.

10.So zreteľom na eurokonformný výklad právnych predpisov, ktoré súd v prejednávanej veci aplikoval, je tak zrejme, že právne posúdenie veci súdom je nesprávne a v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia nevyhodnotil v napadnutom rozsahu predložené dôkazy.

11.Úlohou súdu prvej inštancie bude po vrátení vecí opätovne prejednať a vyhodnotiť vec v rozsahu zrušenia v súlade Rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len SD EÚ) z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti L. R. a v súlade s vysloveným názorom krajského súdu a v zrušenej časti opätovne rozhodnúť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách odvolacieho konania (§396 ods.3 CSP).

12.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c)

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.